

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΧΑΡΑΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ
ΔΗΜ. Η. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ ΤΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΗΣ ζ.φ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΣΧΕΛΟΥ

ΚΑΙ Η ΟΡΕΣΤΕΙΑ

Η Αὐτοκράτειρα Ἑλένη

Δίος (ποίημα)

Στακτοπιστωρὶς

Τρεῖς ὁραταὶ παραβολαὶ περὶ τῆς
μελλούσης ζωῆς

Η Νυφολα (Δίηγημα)

Τὸ πολύτιμον σιγάρων

Μεταφράσις

Ποίησις

Κυθωνιακὴ Ζωὴ

Σῆμα

Σκέρπια Λόγια

Παράρτημα « Αἰολικοῦ Ἀστέρου »

Νέα Πάργαμος »

Ἰωάν. Ὁλομπίδης

Ἐλευθ. Τρ. Κότσι

Οὐρανὸς Σάλτα

Doré Remy

Ἄνδρον. Γ. Γαρολίμου

Ἄνδρον. Δ. Ἀβούρη

Georges Ohnet

Βερνίλιας Δ. Ζερβού

Μ. Κουτούβαλη ἰατροῦ

Ἄντων. Κ. Γαρμπί

ΕΙΚΟΝΕΣ

Τάμενος Μουραβιά ἐν Μαργησίᾳ

Ἀνατολίτισσα ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Σμύρνης

Δημοφειὸν Κυθωνιὸν καὶ παρλιακὸν καφενεῖον Ν. Κανέλου

Τύποις ὁ « Ἥλιος », Μεγάλῃ Ἀγορᾷ (Βεζεστίνη) Κυθωνίας

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
Έν Κορυθίω Μην. 3 1/2 Έν Σουλ. γιν. 3 Έν Σουλ. 3 Έν Σουλ. 3 Έν Σουλ. 3	Έν Κορυθίω 1/2 Έν Σουλ. 1/2 Έν Σουλ. 1/2 Έν Σουλ. 1/2 Έν Σουλ. 1/2

ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΙΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

Όδος Παλαιά Ψαράδικα Ν^ο 8 — Διοδος Συναίτικα Ν^ο 6 και 7 διόδος Κλειδαρά Ν^ο 6 διόδος Εὐαγγελικῆς σχολῆς Ν^ο 26.

ΣΜΥΡΝΗ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΧΑΡΤΙΚΗΣ ΔΙ' ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΧΡΕΙΩΔΗ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΕΙΣ ΦΕΓΓΛΗΝ ΠΟΙΚΗΛΙΩΝ.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ ἐπί δωδεκαετίαν ἐν ἑκὼν) πόλει ὡς ἐμπορορράπτῃς λίαν εὐδοκίμως ἐργασθεὶς κ. Ἀγγελὸς Τριπαρμπῆς συνεταιρισθεὶς μετὰ τοῦ κ. Ν. Φλώρου ἀπεκατέστη ἐν τῇ πατρίδι του συστήσας ἑκτάστημα ἀπέδαντι τοῦ Γραφείου κ. Κ. Λεντούδη.

Ἐπὶ ἰκανότητος ὡς καὶ ἡ πολυστῆς πείρα του κ. Α. Τριπαρμπῆ παρέχουν ἀρκετὴν ἐγγύησιν ὅτι πάντες οἱ πελάται θέλουσι μείνει καταυχαριστημένοι τῶσον ἐκ τῆς στερεότητος ὡσον καὶ ἐκ τῆς κομψότητος τῶν ἐνδυμασιῶν.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΧΗΡΑ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡ. Η΄ ΨΩΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ „Ο ΗΛΙΟΣ”	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ.φ.
---	---	--------------------------------------

ΙΩ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΚΑΙ Η ΟΥΡΕΣΤΕΙΑ

ΛΟΓΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ἀναγνώστῃ ἐν τῇ ἐπιπέδῃ αἰδέσει τοῦ
Γυμνασίου Κυδωνίων τῇ 3 ᾠ Τελευταίῃ
1912. Δι. ἡ ἐπιπέδ. τῶν ἐπιπέδ. Ἰερμαχίου.

Φιλόμαχος ὁμῆρου.

Μεγ. λην καὶ ἐνδοξον ἱστορικὴν ἔορτην ἔχει σήμερον τὸ πανελλήνιον σῆμα. ἀπὸ πρῶτον ὡς ἀπὸ τῆς πατρῴας αἰσθητικῆς, ἢ ἀπὸ αἰῶνων δι' ἀμνηστῶν καταρθεσίων οἱ πρόγονοι αὐτοῦ καὶ οἱ πατέρες ἐκλαμπόδωσαν εἰς τοὺς ἐπιγενομένους. Ἦναι αὐτῇ ἡ πολιτιστικὴ ἔορτη τῶν μεγαλοπόων ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τῶν φωτοβόλων ἀστέρων τοῦ πνευματικοῦ στερεώματος, τῶν θεσπεσίων προμάχων τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, τῶν κρατερῶν μαχητῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τῶν ὁποίων αὐτοὶ ἐς αἰῶνα τὸν αἰῶνα ἐστερέωσαν διὰ τὴν τιμὴν τῆς μελλομένης αὐτῶν σοφίας καὶ γλώσσης.

Οἱ περιφανεῖς οἱτοὶ ἱεράρχαι τοῦ πνεύματος αἰῶνος, τὸ κτήνη καὶ τὸ πλοῦτος τῶν ὀρθοδόξων, ἐνθένδε ἔλασται τῆς διδασκαλίας τοῦ ἱεροῦ καὶ ἱεροῦ τῆς ὑψηλῆς ἠθικῆς ἐν ἀνθρώποις, εἶνε ἕνεκα καὶ διαπαισιστοῦ κηρύσσας τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ σοφίας τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας μεταγωγῆς καὶ τῆς δημοσθενείου οὐραίας μνηστῆς ἀρχαγγέλου, αὐτοὶ, εἰπερ τιμῆς καὶ ἄλλοι, ἐν τῶν μεγίστων ἱστορικῶν γεγονότων ἐπιπέδωσαν διὰ τῆς σοφίας αὐτῶν τῆς γνησίας Ἑλληνικῆς τὴν πλῆρη καὶ πλείαν δόλον οὐ διαλλαγῆν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύ-

ματος, τὴν ἐκ' αὐτοῦ τοῦ θειοφρόνου προκηρυχθεῖσαν, πρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ τὸν δεσμῶν τὸν ἀσφαλεῖς ἔσπετε ἀπὸ τῶν αἰῶνων τῆς σοφίας τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος. Ἀπὸ τῆς συνδυαστικῆς αὐτῆς ἐκρηκτικῆς ἔσπετε ἡ πνευματικὴ φυσιογνωμία καὶ ἡ τύχη τοῦ νεοτέρου Χριστιανικοῦ κόσμου. Καὶ εἶνε ἀληθῶς τὸ μέγιστον τῶν γεγονότων τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ὡς πρὸς τὴν ἀποτέλεσμα αὐτοῦ ἢ πλείον αὐτῇ συνδυαστικῇ τῶν δύο πρὸς ἀντιπάλους δυνάμεις, αἱτινες ἤμελλον νὰ δεσποῦσαν ἔσπετε τῆς ψυχῆς καὶ τῆς συνειδήσεως τῶν Ἑυρωπαϊκῶν λαῶν, τῶν κληρονόμων τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, καὶ νὰ ἀναπτέωσαν εἰς αὐτοὺς πλατείας τῆς πύλας τοῦ καλλιμόρφου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς εὐμοσύνης καὶ τῶν ἀνεκτιμήτων θεσπεσίων τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀπὸ τῆς τῶν λόγων ἡ φωτοβόλος αὐτῇ τρεῖς τῶν Ἑλληνιστικῶν τῆς ψυχῆς καὶ τὸ πνεῦμα ἱεραρχῶν ἀνεκρήθη καὶ ἀπεντες τῆς αἰῶνας ἐκὸς τῆς πανελληνίου συνειδήσεως ὡς τὸ φαινοτάτον σῆμα τῆς διανοῆς αὐτοῦ ἀδυνατοῦ ψυχῆς, ὡς διδασκαλοὶ καὶ καθηγηταὶ τῆς σοφίας ἄρα καὶ τῆς ὑψηλῆς ἀρετῆς, ἦν αἰδέτο, ἐν σὺνθεσῇ περιόδῳ τοῦ μεταίωτου ἱστορικοῦ βίου τοῦ Ἑθνοῦ, ἐν τῇ ἱστορικῇ νικαί τῆς ἀμαθείας καὶ ταπεινώσεως, καὶ ἐν ἡμέρας ἐκλαστικῶν ἀγώνων, οἱ πατέρες ἡμῶν καὶ οἱ πρόγονοι ἐπέσσαντο ποδοῦντες ἰσχυρῶς καὶ θειοπύνας κατὰ δύναμιν. Καὶ εἶνε οὕτως ὁ λαμπρότατος καὶ ἐκλαστικῶς τῶν χριστιανικῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνοῦ. Εὐλόγος ἄρα ἡ ἔορτη, αὐτῇ τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καθιερωθῆ ἄρα καὶ ὡς ἔορτη τῶν Ἑλληνικῶν Γραμματικῶν καὶ τῆς παιδείας, τὴν ὁποίαν ἡμῶς διὰ τῶν πολιτισμῶν ἀπὸ τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας τῆς πα-

τριπαράδοξον μυστήριο, φιλότητος παρήμενον, ως κληρονομία τριών των προγόνων κληρονομίας, και φιλότητος κατά τὸ ἐκβαλλόν ἴσον χρόνος ἀγωνισμένοι να ποιηθῆσθαι εἰς τὴν γενεάν τῶν ἐπιφανέων. Καὶ ἐπειδὴ ἡ κληρονομία εἶναι ἀπολαύσιμος, ἀπολαύσιμος ἀρετῆ, ἡ δὲ φιλότητος εἶναι ἀπολαύσιμος ἐπιπέδων εἰς διδασκαλίας τῶν ἀπολαύσιμων, ἡ ἀρετὴ τῶν ἀπολαύσιμων διδασκαλίων τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀπὸ καὶ ἴσους ἀπολαύσιμων τῶν ἀπολαύσιμων ἀρετῶν τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων, ἂν το ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων. Καθὼν δὲ καὶ ἀπολαύσιμων ἀρετῶν εἶδος ἀπολαύσιμων ἴσους ἀπολαύσιμων ἀρετῶν ἀπολαύσιμων τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων, ἂν το ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων. Καθὼν δὲ καὶ ἀπολαύσιμων ἀρετῶν εἶδος ἀπολαύσιμων ἴσους ἀπολαύσιμων ἀρετῶν ἀπολαύσιμων τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων, ἂν το ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων.

Α.

Ἀπολαύσιμων τὸ δεύτερον ἀπὸ τῶν βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων. Καθὼν δὲ καὶ ἀπολαύσιμων ἀρετῶν εἶδος ἀπολαύσιμων ἴσους ἀπολαύσιμων ἀρετῶν ἀπολαύσιμων τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων, ἂν το ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων.

Ἡ ἀπολαύσιμων ἀρετῶν ἀπολαύσιμων τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων, ἂν το ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων.

Ἀπὸ τοῦ δευτέρου εἰς τὴν βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων. Καθὼν δὲ καὶ ἀπολαύσιμων ἀρετῶν εἶδος ἀπολαύσιμων ἴσους ἀπολαύσιμων ἀρετῶν ἀπολαύσιμων τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων, ἂν το ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων.

ἩΣΙΝ: Ὁ μῦθος Ἀλέξανδρος, ὁ εὐγενέστατος τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων, ἂν το ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων. Καθὼν δὲ καὶ ἀπολαύσιμων ἀρετῶν εἶδος ἀπολαύσιμων ἴσους ἀπολαύσιμων ἀρετῶν ἀπολαύσιμων τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων, ἂν το ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων.

Β.

Ἡ ἀπολαύσιμων ἀρετῶν ἀπολαύσιμων τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων, ἂν το ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων.

αὐτὸς οὗτος τῶν ποιητῶν, ὁ θεὸς Ἰσχυρὸς καὶ μισητὴς, ὁ διδασκαλὸς πόσις ἀρετῆς καὶ σοφίας.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Πλάτωνος καὶ τῶν Ἀριστοτελικῶν, οἷον: εἶναι οἱ ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων. Καθὼν δὲ καὶ ἀπολαύσιμων ἀρετῶν εἶδος ἀπολαύσιμων ἴσους ἀπολαύσιμων ἀρετῶν ἀπολαύσιμων τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων, ἂν το ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων.

Γ.

Καὶ ἡ ΕΠΟΠΟΙΓΓΑ τοῦ Ὀμήρου, ἡ Βερεῖ καὶ χαλεπῶν, καὶ ἡ τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου καὶ Σοφοκλέους, ἡ φοβερὰ καὶ φιλόσοφος, οἷον: εἶναι οἱ ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων.

αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ὡς ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων. Καθὼν δὲ καὶ ἀπολαύσιμων ἀρετῶν εἶδος ἀπολαύσιμων ἴσους ἀπολαύσιμων ἀρετῶν ἀπολαύσιμων τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων, ἂν το ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων.

Εἶναι ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων. Καθὼν δὲ καὶ ἀπολαύσιμων ἀρετῶν εἶδος ἀπολαύσιμων ἴσους ἀπολαύσιμων ἀρετῶν ἀπολαύσιμων τῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων, ἂν το ἀνομιῶν ἀρετῶν ἀπὸ μόνον ἐκ στήθους ἀρετῶν εἰς μίσηται τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆ βίβλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆ κληρονομίας ἀπολαύσιμων τῶν γενεῶν τῶν ἐπιφανέων.

ΤΕΜΕΝΟΣ ΜΟΥΡΑΔΙΕ ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ

9. *Κεῖται ὁ Αὐτοκράτωρ νεκρὸς ἐπὶ τοῦ καθημαγμένον θρόνον· ἐπὶ μακρὸν νεκροκείμενός ἀτινῶς προσήλθ' ἡ βλέψαι εἰς τοὺς νεκροὺς καὶ λίει ἐκ τῆς κεφαλῆς τὰς καλύτερας καὶ δι' αὐτῶν καλύτερ' ἡ πτώματα.*
10. *Ἐπειτα κάθηται ἐπ' ἑνὸς λίθου, τὴν εὐσφῆ τῶν νεκρῶν φυλακὴν ἔχουσα· ἡ κεφαλὴ αὐτῆς κλίνει εἰς τὰ γόνατα, αἱ δὲ ὄχραι χεῖρες εἰς πνευματωμένα.*
11. *Δάκρυα δὲν δαυνοκίζονσι τὸ πρόσωπον αὐτῆς· αὐτὴ ἢ ἰδὴ φαίνεται ὡς μία τῶν νεκρῶν καὶ οὕτως ᾄδει, ὅτι ὁμιλεῖ· οὐδὲ κινεῖται καθημένη ἐπὶ τοῦ λίθου.*
12. *Μόνον δασύς χαρακὲς ἐγγύτερον αὐτῆς καὶ πρὸς τὸ πτώμα ἀειδονόμενοι πενυαλοὶ περικυκλοῦσιν αὐτά· ἀφρονος αἶψα διὰ τῆς χειρὸς τὸν στήλβοντα πύθρον τῆς σκαπάνης πρὸς ἐκδιώξιν αὐτῶν.*
13. *Ἐπὶ τέρφους σκάπτει ἐν τῇ ἐλάτῃ*

φει, ἵνα θάψῃ τὰ τέκνα αὐτῆς, προσφωνεῖ αὐτὰ ἐξ ὀνόματος καὶ θρηγοῦσα ἕκαστον τῶν ταυτῆς τέκνων ἀσπάζεται αὐτὸ εἰς τὸ στόμα.

14. *Καὶ τὸν πλησιάζει εἰς τὸ πτώμα τοῦ Αὐτοκράτορος· τοῦτον ἀσπάζεται τὰς ὄχρας παρῆς καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιμακρότατον χρόνον προσήλθοντα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς οἱ ἐσβεσμένοι πυροὶ.*
15. *Καὶ δὲν ἀφίσταται τῆς ἐργασίας αὐτῆς, οὐδαμῶς φροντίζει περὶ τῶν νεκρινῶν τρώμων, μέχρι οὗ οἱ νεκροὶ εὐσεβῶς ἐν τῇ κλίτῃ αὐτῶν ἰδρυθέντες ἀναπαυθῶσιν.*
16. *Ὅπως ἐπὶ τῶν τάφων σαρκεῖς κατὰ τὴν ἑω μορμάρτοι μορφαὶ στηρίζονται, γονατίζει ἢ μήτηρ ἡγεμόνων, λευκὴ καὶ νεκρὰ, ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν Κομητηῶν.*

ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ

Ἐλευθ. Τριαντ. Κούσης

ΛΥΣΙΣ

Με τὴς ὀστεινῶς ἀνταύγει· ὁ ἥλιος πορφυροῦναι τὸ Φάληρο ποῦ βράσεται σὲ ἀσθαστ' ὁμορφιά.
 Μάγος, φαρμακός, τὰ μάγιστον σκορτίζει· τίτση ὡρα κα' ὅλη τραγῆσι μαράζωνται ὀνείρου ζωγραφιά!
 Μ' ἀπ' ὅλη ἔναι ἰδιαιτὸ σήμπλεγμα ἔχουσιζαι· τὸ πύθη ποῦ ἵνα σόννεφο· πορφυροσσημανόμεναι· ἢ πύθη με τὸ χροῦμά της ἐλάτῃ συμβολίζει· ἀγάπη ἔναι τὸ σόννεφο, κα' ἢ δόσι τὰ ἔννοιαι·

Κεδοῦσαι Οὐραρία Σάϊτα

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΣΤΑΚΤΟΠΥΤΟΥΡΟΥ

— — — — —

Εἶνε χειμῶν. Ἡ ἑστία λήμπαι, καὶ τὰ παραμύθια τῆν ἐσπέρην διαδέχονται τὸ ἔν τὸ ἄλλο!

Ὅλοι εἰ λαοὶ ἔχουσι τὰ παραμύθια τῶν, ὅπως ἔχουσι τὰ δημοτικὰ τῶν ἔσοματα.

Τὴς ἐξ ἡμῶν κατὰ τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν δὲν ἴκουσι μετὰ προσοχῆς καὶ εὐχαριστήσεως τὰ παραμύθια, καὶ τὴς δὲν παρικόλαται μετὰ ἀφελῆς ἕκαστος ὕψος τῆς παιδικῆς ἡλικίας τὴν μάμην τοῦ, ἢ κάποιον γέροντα ἢ γράβην συγγενῆ τοῦ, εἰπε καὶ ἔνονος, νὰ τῷ διηγηθῶσι **κανένα παραμύθαι!**

Πόσον ὄραται ἔσαν καὶ νόστιμος ἕκαστος, εἰ ἀποχέμεθα ἐν ἀπτήτῃ εὐχαριστίαι· παρὰ τὸ θαυμάσιον τῶν ἀκρόασιμων· τὰ παραμύθια!

Ἐν ἀπὸ τὰ ὀραιότερα καὶ τὰ μέλλουσι συναρπάζοντα εἶνε ἀναμνηστικὰ καὶ τὸ τῶν πάσαι γνωστῶν τῆς «Στακτοπιτουροῦς».

Τὸ παραμύθαι αὐτὸ εἶνε ἀνατολικῆς παραγωγῆς, εἶνε γνωστὸν καὶ ἐν Κρήτῃ, καὶ ἴδρα ἐν Γαλλίᾳ· ἔγινετο δὲ καὶ ἀντικείμενον μιλοδραματικῶν ὑποθέσεων.

Ἐφαντάσθη ἀραγὲ ποτε ὁ Κάρλοσ Περρῶ (C. Perrault-1628 — 1703) εἶταν συνέλεγε τὰ **δημῶδη παραμύθια** ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐκδώσῃ αὐτά, ἀπ' οὗ τὰ περιβάλλει μετὰ τὸ χαριστικὸν καὶ ἀπαγωγέτερον ὕψος, ὅπως καὶ ἔπραξε, ὅτι εἰς αὐτῶν ἢ «Στακτοπιτουροῦς» δὲ ἔγινετο τὸ ἀντικείμενον μιλοδραματικῆς ὑποθέσεως παρὰ διαφόρων μουσουργῶν καὶ δὲ κομμοποιῶν!

Πρῶτος ὁ Ἰωάννης Λουδοβικὸς Λαυρέτ (G. L. Laurette 1731 — 1792) συνέθεσε κομμικὸν μιλοδράμα ὑπὸ τὸ ὄνομα **Στακτοπιτουροῦς**, παρασταθῆν ἐν Παρισίῳ κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1759 ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ «Κωμικοῦ μιλοδράματος» (Opéra-Comique) τοῦ δὲ λαμπρῆς ὑποδοχῆς καὶ στερεθῆν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ὡς ἀ-

ναμνηστικὸν εἰς χρονογράφα τῆς ἐποχῆς ἐκαίνης.

Μετὰ παντίζοντα καὶ ἐν ἔτος ὁ εἰς Μαλίτῃς Νικέλαος Ἰσουάρ (N. Jousard 1775 — 1818) ἐπεχείρησε νὰ συνθέσῃ ἕτερον μιλοδράμα μετὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ «Στακτοπιτουροῦς» τοῦ παραστάθῃ κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1810 ἐν Παρισίῳ ἐν τῷ Opéra-Comique.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ νέου τοῦτου μιλοδράματος ὑπερῆεν ἕκτακτος μέχρι φανατισμοῦ. Παραστάθῃ συνεχῶς ἑκατὸν φορὰς καὶ πλέον!

Ὁ Fétis, ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ Ἰσουάρ, ἀναμνηστικὸν παρὰ τοῦ μιλοδράματος τοῦτου γράφει· ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου ἦτο τοσαύτη, ὅστε δόξαται τῆς νὰ ἐνομήσῃ αὐτὴν Extravaganza, ὡδὴν δὲ παραδειγματικῶς τῆς ἐπιτυχίας ὑπερῆεν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκαίνης ἐν τῷ Opéra-Comique.

Καὶ δὲ νὰ γράψῃ τοσοῦτον πὶ ὁ Fétis, ὅστε ἦτο πάντοτε μεμετρημένος καὶ φιλοδοξῶς εἰς τοὺς ἰταίους τοῦ, ὅθ' ἤϊζε δαβαίως τὸν κόπον.

Ὁ Θρίαμβος τοῦ Ἰσουάρ δὲν ἀφινε πολυλεῖς μουσουργοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκαίνης νὰ κοιμηθῶσιν ἰσόχους οὐδαίς ἔμοις ἐτάλμηαι νὰ ἐπιληρθῆ τῆς συνθέσεως παρῶσιν μιλοδράματος μετὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν.

Μόνον ὁ Στέφανος Μαβίζη (1778 — 1850) εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑποβῆ εἰς τοσοῦτον ἀγῶνα διὰ τοῦ μιλοδράματος αὐτοῦ «**Λαυαθίνη**· ἢ ἡ ἀρετὴ βραβευομένη» παρασταθῆν ἐν τῷ θεάτρῳ «Σάλα» τοῦ Μιλάνου τὴν 10 Ἀπριλίου 1814. Τὸ ἔργον δυστυχῶς δὲν ἔτυχε τῆς συμπάθειαι τοῦ ἀκροατηρίου καὶ ἐλησημονήθη!

Κάποιος νεαρὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκαίνης μουσουργός, μόλις εἰκοσιπενταετής, ἀλλὰ γνωστότατος καὶ παρὰ πάντων θαυμαζόμενος, διὰ τὸ ὑπέροχον πνεῦμα καὶ τὴν συνθετικὴν δεινότητά του, ὁ Ροσσίνι, ἐπεχείρησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην, συνθέτων

ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε ὑποθέσεως, τὴν «Στακτοπούτουρα» τοῦ (Generentola) παραστάθεισαν τὴν 25 Ἰανουαρίου 1817.

Τὸ ἀκροατήριον μετὰ πολλῆς ψυχρότητος ὑπεδέχθη τὸ νῆον ἔργον ἢ ἀποτυχία θῆεν ἐκ πρώτης ὄψεως ἴσο βεβαία.

Ἀλλὰ μετ' ἑλίγας ἡμέρας, ἀπὸ τῆς πρώτης παραστάσεως, ἐπιχείρησαν καὶ δευτέραν τοιαύτην, σιφθῆσαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, παρ' ἄλπιθα, ὑπὸ τοῦ ἀνθροσίου καὶ χειρικροτοῦτος ἀκροατηρίου. Ἡ ἀποτυχία τῆς πρώτης παραστάσεως ἐλησημνήθη τέλειως.

Μετὰ τὸν Ροσσίνην οὐδαίς ἐπιχείρησι τὴν μελοποιήσιν τοῦ ὄραίου καὶ τέσον συγκληπικοῦ παραμυθιοῦ.

Καὶ δικαίως. Διότι τίς ἠδύνατο νὰ ἀνταπεξέλθῃ μετ' ἄλπιθος ἐπιτυχίας, καὶ νὰ ἀντιμετρηθῇ πρὸς τὸν μέγαν μουσουργόν, οὕτως τὰ ἔργα ἀκέμῃ καὶ σήμερον πάντες θαυμάζουσι, καὶ θὰ θαυμάζωσι, ἰδίᾳ δὲ τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» καὶ τὸν «Γουλιέλμον Τέλλ» ἐν οἷς ἀπαυπόθη ὄλη ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχυρὰ φαντασία τοῦ ἐνδόξου Ἰταλοῦ Μουσουργοῦ;

Μόνον μουσουργὸς ὑπερέχου πνεύματος, ἐξαιρετικῆς συνθετικῆς δυνάμεως, καὶ ὑψηλοῦτος φαντασίας, ἠδύνατο νὰ σκαφθῇ καὶ ἐπιχειρήσῃ τὸ τέλειμα τοῦτο.

Καὶ ὁ μουσουργὸς οὗτος εἶνε ὁ Τούλλος Μασσινιέ, ὁ μέγιστος τῶν ζώντων Γάλλων συνθετῶν, ὁ μελοποιὸς τῆς «Μανὸν» τοῦ «Βέρτερ» τῆς «Θαΐδος»!

Ὀγδοήκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς πρώτης παραστάσεως τῆς «Cenerentola» τοῦ Ροσσίνην, τὴν 24 Μαΐου 1899, ἰδύδατο διὰ πρότερον φορᾶν ἐν τῇ ὁρέτᾳ — comique τῶν Παρισίων μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας, ἡ «Cendrillon» τοῦ Μασσινιέ, μελόδραμα εἰς πράξεις 4 καὶ εἰκόνας 6, οὕτως ἡ λεπτή καὶ αἰσθηματικῆ μουσική, γεγραμμένη μετὰ τῆς χάριτος ἐκαίτης καὶ τέχνης, αἰτνες διακρίνουσι τὰς συνθέσεις τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ, διαγαίρει πάντως τὸν θαυμασμόν, καὶ προκαλεῖ αὐθερημῆτος, τὰ ἐνθουσιώδη τοῦ ἀκροατηρίου χειροκροτήματα.

Τοιαύτη ἡ τύχη τοῦ ὄραίου παραμυθιοῦ.

Doré Remy.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΛΟΠΟΙΗΣΗΣ

Θιωροῦμεν λίαν ἐπίκαιρον μετὰ τὴν πρόσφατον περίοδον τῶν Ψυχολογισμῶν, τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κάτωθι τριῶν παραβολῶν, ὡς λίαν περιηγήσων διὰ τὸ μέλιον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν τέχνη τῶν κεκοιμημένων ἡμῶν φιλιότων.

Ἀνομιθε δὲ τίνας, τὴν μὲν Α' ἐκ τοῦ Ταίριου τῶν Ἑβραίων τὴν Β' ἐκ τοῦ θαυμαστοῦ φιλοσοφικοῦ μυθιοτορήματος «Ricciola» (Βιβλ. Γ' Κεφ. 7) τοῦ Γάλλου X. B. Saintine, ὅπερ ἀσθμεῖ ὑπὲρ τὰς ἐκατὸν ἡδὴ ἐκδόσεις καὶ τὴν Γ' ἐκ τοῦ ἐξόχου συγγράμματος «Analyse des choses» (Μετ. Δ' Κεφ. Α) τοῦ ἐπιφανοῦς ἐν Παρισίοις ἱατροῦ καὶ διασημοῦ Πνευματικοῦ Paul Gibier γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλου περισηπιδάστου αὐτοῦ ἔργου τοῦ Spiritisme ou Fakirisme occidental.

Α'

«Κλαίον ἔρχεται εἰς τὴν Κόσμον ὁ ἄνθρωπος καὶ κλαίον πάλιν ἀπέρχεται ἐξ αὐτοῦ! Ἀλλὰ κλαίει ἐξίσου ἀδίκως καὶ τὰς δύο καίνας φορᾶς! Διότι οἷα διαφορὰ ὑπάρχει μετὰξὺ τῆς ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς του διαμονῆς καὶ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτον ζωῆς, ὡπάρχει καὶ μετὰξὺ ταύτης καὶ τῆς Μελλούσης.»

Β'

«Ὁ ἀκόληξ ἀφ' οὗ καλυπθῆ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφ' οὗ τραπῆ διὰ πικρῶν χόρτων καὶ πυρρῆ εἰς τὸν βόρβορον τῶν ἐλῶν καὶ τὸν κοινοτῶν τῶν δρόμων, θάπτεται εἰς τὸ βομβυκίον του. Ἀλλὰ θὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ καθαρός καὶ μεταμετριοποιημένος ὡτως πετάξῃ ὑπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος, ζῆση ἐκ τοῦ ἀρώματος αὐτοῦ, καὶ ἀνοίγων δύο ὄραίας πύργους, ὡς οὐδὴ πρὸς τὸν οὐρανόν. — Ἡ ἱστορία τοῦ ἀκόληκος εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἀφ' οὗ ζῆση ἐν μέσῳ τῶν πικριῶν καὶ τῶν ταπεινώσεων, δὲν χάνεται ἐν τῷ τάφῳ ἀλλ' ἀναγεννᾶται διὰ τοῦ θανάτου ὡς ἄλλη Ψυχὴ, ὡς ἄλλος ἀγγελος.»

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΣΣΑ Ἐκ τῶν περιηγήσεων τῆς ζωῆς

Γ'

«Ἡμέραν τινὰ (καθ' ἣν ἰσοχὴν ὠπύλιον οἱ λίθοι) ἀσημὸς τις καὶ ἀμορρος πέτρα ἀφηγεῖτο πρὸς ὄραϊον τῆς τὰ παραπόνα τῆς λέγουσα. Ἐν ὧν, ὡπερ αὐτοκαλεῖται βασιλεὺς τῆς Δημοσουργίας, οὐκ ἐπιποιεῖται τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς κτυπῇ, ἐμὲ καὶ τοὺς ἰδικούς μου, καὶ νὰ μᾶς ἀκροατηριάξῃ διὰ σκληροῦ καὶ κοινοτοῦ ἔργαλειον. Μᾶς θραύει, μᾶς ἀποσπᾷ τὰ καλλίτερα μέλη μας, καὶ δὲν θὰ ἀπωδίσῃ, φοβῶμαι, πρὶν ἢ μᾶς ἐκμηδενίσῃ.

Ἡ ἄλλη τῆ ἀπήνητος. Ἡ βίασινά σας δὲν εἶνε τίποτε παραβαλλόμενα πρὸς τὰ ἰδικά μας. Μᾶθε λοιπὸν οἱ ὀβριβητοὶ οὕτως βασιλεὺς, ὁ ἀσπλαγγτος θεός, ὁ ἄνθρωπος, διότι πρέκει νὰ τὸν ὀνομάσωμεν μὲ τὸ κατηραμένον του ὄνομα, ἔρχεται καὶ μᾶς ἀποσπᾷ ἐκ τοῦ κόλλου τῆς γῆς, ὡπου ἀνακινῶμεθα ἡσυχῇ ἐπιτίσιως αἰῶνας, ὡστε ἐχάσαμεν τὴν ἀνάτησιν τῆς καταγωγῆς μας. Μᾶς ὀργάζει διὰ τοῦ αὐτοῦ σιδήρου ὑπὸ τὸν ὀποσον σιναίσεις, ἀδελφί μου! Ἀλλ' ἐπὶ πλέον μᾶς ὀρῖται εἰς φλογερὰς καμίνους ὡπου τὸ αἷμά μας

ἐξομῶνται, ὡπου τὰ ὀσά μ.α. ἐπιανοποιεῖται τὸ πρῶτον, ἔπειτα ποιοῦνται καὶ οὐκ ὀπο τὸν καταχθόνιον φουτηθῶ του.»

Ὀῦτω ἔργον πρὸς ἀλλήλους τὰ παρῶνα νὰ τὸν αἰ δὲ ἀσημοὶ καὶ ἀμορροι πέτρα.

Ἀλλὰ μετὰ τινος καιρῶν συνητήθησαν συνηνωμένοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ «βασιλέως» ὡν κατηρῶντο, ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ θεοῦ ἐκαίον ὡν ἐβλασφήμον ἄλλοτε. Ἐπανεντίστοντο ἡ μία ὑπὸ μορφήν χροσοῦ ἀκτινοβολοῦντος διαδήματος, ἡ ἄλλη ὑπὸ μορφήν ἀδάματος ἐκπέμνοντος μωρίας λάμψεις.

Ἐλέγον τότε ὀλίγον συγκεχυμένοι.

Ἡ ὀποσον ἀδικον εἶχομεν νὰ παραπονομήθα διὰ τὴν τέχνην μας! Ἀπὶ τὸν χροσοῦτον ὀγκων ἀκατοργάστου ἄλης, διηλθουεν δι' ὀλων τῶν σταδίων τῆς τελειοποιήσεως καὶ λάμψουεν σήμερον μετὰ τὴν ζωηροῦτῆραν λάμψην ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ κροῖου μας ὅστις μᾶς ὀρῖται ἐπ' αὐτοῦ πρὸς ὀλέαν του.»

Σίμων

Ἀνδρον. Γ. Γεωργίου

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΝΥΦΟΥΛΑ

Το καλλιόμο άρσέν άδύνη, άδύνη
 έστι το καλλιόμο άδύνη, άδύνη
 άδύνη έστι το καλλιόμο άδύνη, άδύνη
 άδύνη έστι το καλλιόμο άδύνη, άδύνη

Ζήτημα άλυτον παραμένει ο όρισμός της εύτυχίας. Είναι τόσον άδύνατον πρόγμα ή άπόλυτος εύτυχία, ώστε εύτυχης κατά την καθολικήν σημασίαν της λέξεως δέν δύναται νά θεωρηθή κανείς άνθρωπος.

Είπε σιγμάλ και περιστάσεις καθ' ός οι κάτοικοι των μεγάρων ζηλεύουν τας καλύβας των άγροτών. Γενικώς οι υπό των δεινών και της άνεμοζάλης της βιοπάλης υλιστωρούμενοι στενάζουσι πρό της εύμαρείας των πλουσίων. Πολλάκις οι έστεμμένοι και υπό δόξης λάμποντες λαχταρίζουν την άφανή και άμετρητον ζωήν των άπλοϊκών άστων και συλλήβδην, ο άνθρωπος ίπιθυμεί ο.τι κατέχει ο πλούσιος του και τό όποϊον κατά την αντίληψιν και την ιδιοσυγκρασίαν του νομίζει εύτυχίαν.

Πρός κατάκτησιν της περιουσίης αυτού της θεάς ιδρύθησαν σχολαί και έδημοουργήθησαν αίρέσεις. Οι Στωϊκοί, οι Έπικούρειοι, οι λάτρεις των Έλευσίνων, κάθε πνεύμα και πάν είδος φιλοσοφία, επέζητησαν εις τά άκρα την εύτυχίαν, άλλ' εύτυχία άκατος δέν εύρέθη.

Ο νοός του ανθρώπου, ο διαπερόν τά άδύνα του άγαθός και έπισκοπών τό άπειρον, είναι άδύνατον νά παραλείψη και νά πραγματοποιήση ο.τι συλλαμβάνει, μέσα εις ένα περιβόλιμα άτελής έφήμερον και έντεθθεν τά σίγημα και οι κηλίδες, οι έπισκαζόντουσιν του μόν άλγον που δέν πολύ την εύτυχίαν.

Έν τή άπογνώσει του ο άνθρωπος και μη άσυνιδήτης χαρμαιόμ συγκρατείθετα νά θεωρή εύτυχής εκείνους, των ή-

ποιών οι πτέρυγες του νοού εινε τεθλασμένα και τής διανοίας τό φώς έσχατισμένον.

Οι βλάπτες, οι μη έχοντες όρθήν και σαφή αντίληψιν της ζωής, οι υπό ίδιαν μορφήν έλάμβάνοντες τον κόσμο και τά περι αυτού άντικείμενα, αυτοί θεωρούνται εύτυχεις. Αηλαδή ο εκ φρονών κόσμος τον άπρόσιτον δι' αυτόν και άθέατον θρόνον της εύτυχίας, φαντάζεται σελαγίζοντα σκοραίζοντα λάμπεις και χαρμονάς εις την άπόλυτον δυστυχίαν.

Έχω την τολμηρίαν ελευκρίνειαν νά διαφρονώ με την κρίσιν ταύτην των πολλών και προς ένίσχυσιν τής διαφρονίας μου, τά σάς παραθέσω με συντομίαν ταινίας Κινηματογράφου ένα μοντέλο εις τής τάξεως των όντων εκείνων, τά όποια έκαδή στερούνται λογισού και συνειδήσεως, θεωρούνται εύτυχι.

Θά σας άφήσω δέν έλευθέρους νά κρίνετε και νά έκφέρετε τό συμπέρασμα.

Είς τό Όρφανοτροφείον διατίθεται από δεκαετίας περίπου μία γραιία γυνή, κωκυτωμένη υπό τό βάρος τής ηλικίας, μόλις σύρουσα τά πόδια της, με μαλλιά πότε άσπρα και πότε βαμμένα άγροξανθα, με πρόσωπον τελείως ηλίκαζομένον από του χρόνου τό άτηνός άφρον, με μάτια άλαμπή και κουρασμένα, και με στόμα κενόν όδόντων, τό όποϊον όταν προσέξη λέξεις μεταβάλλεται εις ποιητικήν σήλιν.

Τό σαράβαλον τουτό της ζωής, όταν γήριον έβαπτίσθη όνομάσθη Δημητρούλα, όταν δέν ο φρόνημος κόσμος τό έκάθησεν εις τον θρόνον της εύτυχίας, τό έπιλοφώρησε **Νυφούλα**.

Την Νυφούλιαν λοιπόν, τό άτυχός τουτό πλάσμα άκαθον γεννήτορος έκοιψαν κρηφίας μίαν νύκτα εις την βρεφοθήρη του Έκθετοτροφείου. Από τό άσύνον έπίνο μετ' παρέλευσιν χρόνων, ή έκθετος

Δημητρούλα παρεδόθη εις την κοινωτικήν δίνην.

Λέγεται ότι έπήρξεν ώραία.

Ο άγνωστος ήμος εις ήμās βίος της ούτε μάς ένδιαφέρει, ούτε μάς έπιτρέπει νά εξετάσομεν πός διάρρησεν. Ένα μόνον λέγομεν ότι ή Δημητρούλα έπήρξεν άτυχής ως σύζυγος και ίσως τουτό νά την κατέστησεν εύτυχή διά των κόσμων.

Ότε οι ήυτίδες του γήρατος ηλίκαζοσαν τό πρόσωπόν της και ή σωματική έξασθένησις την κατέστησεν άνίκανον προς πάσαν έργασίαν ίνα κερδίξη τον άρτον της, άπέμειναν έρημος και άπροστάτετος, μη έχουσα δέν κανένα άπόλυτος όμοϊόν μετά της κοινωσίας, πτωχή, άσθενής και τρελλή, ώδηγήθη εις τό Έκθετοτροφείον, διά νά τελειώση την ζωή της και πού την ήσχισεν.

Από την περιεσμένην ζωή της ή Νυφούλα δέν ένθνημείται τίποτε σαφές και όρισμένον. Όμοιάζει με χαλασμένον ήρωλόγιον, του όποϊου οι δείκτες σηματούνοιν επί της πλακός την ώραν που έσταμάτησεν.

Τό μυαλό της Νυφούλας χαλασμένον ίσως, έπαθε τέλει και έσταμάτησεν εις στιγμάς, καθ' ός έσκέπτετο και όνειροπόλα μίαν ήλικίαν νεανικήν, γεμάτην εύτυχίαν και άπολαύσεις, ήλικίαν με όνειρα χρυσά, με καλλονήν, με ήλιγητρα, με πλούτη, με θρωτικά, κατακτήσεις.

Και έκτοτε έλάμβάνει τον έαυτόν της ότι εινε νεαρά παρθένος, μόλις δεκαπέντε ένοίξεον, με καλλονήν έξαισίαν, με θρωπρότητα σπανίαν, με βλήμμα μάγον, με σώμα λυγηρόν, με καρδίαν τρυφεράν και εύαίσθητον, και με προικα άμετρήτων εκαιομηριών εις μετρητά. Ότι εινε μελλόγγηρος, άρραβωνισμένη με ένα **Μήνη** φανταστικόν, λεβέντην ζηνητημένον, ζάπλουτον, ο όποϊος τρελλάινεται δι' αυτήν και όταν περποκείσθη τας έμπορικάς του έποθέσεις τά έ.θ.η νά την στεφανωθή.

Από την φρεσάν αυτήν πλάνη τη; δέν δύναται τίποτε νά την άποσπάση. Φιλαρέσκως και άκαζομένη καθρεπτίζεται και εις την σάφην άκόρη που πλάνανται τά βρομερά του Όρφανοτροφείου, βάρβα τά μαλλιά της, πονδράζεται, λυγίζει τό κωκυτωμένον σώμά της, και μετά παρθη-

κής αιδούς και πεινότης άπενίξει τούς άνδρας. Ζορπάται, φοβηρά τις μέγας εκοσαν έτών γυναίκας, τας δέν από είκοσι και άνω καλεί μητέρας!

Υβρίζει ολονδέρτωι της άποτείνει τον λόγον ως προσβάλλοντα την τιμήν της, και ως επωδιόκοντα με έρωτ' και έκδηλώσε; νά την άκαπλανήση διά την προικά της.

Μία εις ένα βρομερόν κιβότιον φιλάτε, δόσας χαρτιών από **ετικέτας** λοκουριών, από λαχεια πληρωμένα, από φύλλα ήμεροδεικτών, από ταινίας καπνού και εικονογραφημένα Περιουσία, και τά έπιδικανόσι εις όσους έμπιστεύεται ζητούσα πληροφορίας περί της άξίας των. Και προτου λάβη την άπάντησιν λέγει με χαρταύρον μετ'άρα:

— Είναι, με τό Θεό, άφέντη έκατομμύρια, που δέν περνάει έδώ.

Καθ' έπίστατην άκούραστα ζητεί από τό ηρωστικόν των Καταστημάτων γράμμα από τον Μήνη, τον άποϊον από βραδύωρη με ξηλωμα αναμύνα νά έ.θ.η με ώραιάν θαλαμηγόν, την όποϊαν θέσνωδεύον δίκαι βατόρα, φορτω; να προικά και δώρα.

Κάποτε από την περιούσιαν του Όρφανοτροφείου της έδεξαν καταόλιον Άτιόπλοισιν και της είπαν ότι όρρωμένος εινε μέσα ο Μήνης. Άμίση; ή Νυφούλα έπήγε εις τό δωράκιόν της, έσπευ γενναίον λουτρον, έκτενέσθη, έπάλαισε τό κεφάλι της με παροιάνας και κενάνα, έφόρεσε τη; φιλανθ' ρωπας τό πενιχρόν πρόσμα, έπίχον διά τά μάτια της Νυφούλα; θέν μεταξοτοθ, έκοιψεν όλίγα νυχτολούλοδα και συγκινημένη έξήλθεν εις την παραλίαν του Όρφανοτροφείου αναμένουσα την άμυβήσιν και Μήνη, μέγας ότου ή νός έκαυσε την αίσιν της και της έφώνασεν ο μάγος νά φέρη τό πιάτο της διά τό δεσπον.

Και με αυτόν τον τρόπον ζή ή Νυφούλα, άτακώμενον γέλωτος και ένιστε οίκτου, και βαδίσει από ήμέρας εις ήμέραν προς τον τάφον, νομίζουσα ότι άνθροεται εις την ζωήν.

Θεοφάνης Λακ' άπό τωζή την Νυφούλιαν;

Ζάκουθες

Άνδρέας Α. Άδούρης

GEORGES OHNET

(ΧΑΡΑΚΤΗΡΗΣ)

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΣΙΓΑΡΟΝ

Είπε ο ερωτών δημοτικώτατος...
το ερώτημα...
Ποιός εστι ο Αιολικός Άσπης...

Και η ερώτησις...
το ερώτημα...
Αιολικός Άσπης...

Η αγαθοεργία κατέστη...
Ρώμης κοινωνία...
Παρισίων κέρμα...

Μία τοιαύτη...
ερωτή εδύθη...
θαυμαστίαις...
κίποις του...
Παντοφάνη...

Η πώλησις...
λαμπρά...
Υπήρχε κόρη...
ζωήριος...
καύτων...

Άλλ' όχι κακός...
όπως βλέπετε...
κόρη, λέγει...
ή ώραία...

Διά της χειρός...
λέγονται...
ταύτα, άνακται...

Δεδο μετ' οικειότητος...
επι της...
τραπέζης...

Εάν εύρωσταίη...
ν' άνάγητε...
εάν πάλιν...

— Δέν είναι...
τούτο πιθανόν...
προσθέτει...
η Μις Σάρα...

— Μήπως...
δέν άκαπνίστατε...
ποτέ...
δασπινίς...

200 εικοσάρ...
είναι μία...
καλή ποσότης...

Και λαμβάνοντα...
έν σιγάρον...
τό έσπερον...

— Δασπινίς...
! έρχεται...
...
Και έμαλλα...

Και ηρώτων...
μή σφραγιστός...
και χαλίαν...

Πορόπιον...
σιγάρον...
μαρκήσις...
λέγει...
φαι...

— Είπε...
διά τούτου...
πρωτόν...

Ο Μαρκήσιος...
Πατριτζής...
έν τή...
περιστάσει...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Υπόμνημα...
Μουσική...
Μ. Μουσική...

Τα ματάκια...
Σου έν' άσπία...
που σπιθοβολούν...
φωτιάς...

Στα χειλίκια...
Σου έχουν...
σηήσει...
τά τραντάγματα...

Το τραγοῦδι...
του τάρδονι...
σταματά...
όταν τραγουδάς...

Κι' εγώ...
άγγελε...
παιδιά...
τέτοια...
πράγματα...

Συδώνη...
ΜΑΡΙΝΟΣ ΚΟΥΤΟΥΒΑΛΗΣ...
Ίατρος...

του ύπας χειροκροτήσασιν...
τήν γενναίαν...
νέαν...

— Εν τή...
μέση...
των έπαυρημένων...
και των έπαυρη...

— Βλέπετε...
κόρη...
δτι δέν έχω...
χρεια...

— Σίγγι...
μην...
δασπινίς...
λέγει...
ήπίως...

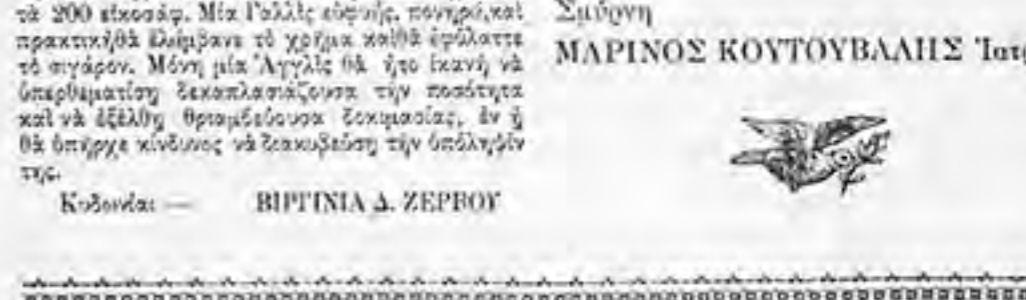
Και άπειρα...
κρίθη...
άντολλάξ...

— Όσον...
άφορα...
τήν...
καλήν...
κυρία...

— Η πώλησις...
άπίρα...
θαυμάσια...
άποτέλεσμα...

— Τι θέλετε...
; Δέν...
δυναίμα...
νά...
τήν...

Κοθονάι...
— ΒΙΡΤΙΝΙΑ Δ. ΖΕΡΒΟΥ

ΓΝΩΜΙΚΑ

- * Η αλήθεια έχει πάντοτε ανάγκην συντροφίαν...
* Η πλεοναία...
* Η τόχη...
* Ο κακός...
* Ο καλλίτερος...
* Πίσω...
από...

ΠΑΡΑΛΙΑΚΑ ΚΑΦΕΝΕΙΑ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ἡ ἱστορικὴ κίνησις τῆς πόλεως μας ἐπεκρίθη νὰ ἔχη πάντοτε τὴν αὐτὴν ζωηρότητα καὶ τὴν ἀποδοτικότητα ἐκείνην εἰς τὸ μέρος τῆς φορολογίας ποῦ διενεργουμένη κατ' ἐπίστασιν ἐνιστάται εἰς Ἐξοφλήν καὶ διαφόρους τοιχοκίτους ἀπέμεινε, ἐπιλογίζομαι δὲ ἡ παρακαταθήκη τῶν ἑλπίων ἡμῶν θὰ ὑπέσχη ἐν τῇ πόλει μας μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν ἑμπορευμάτων ἡλικίαν.

Καίτοι ζήτησις ζωηρὰ ἐπέστη ἐν Ἐξοφλῇ τῶν ἑλπίων προκείμεσός μας, ἡ τιμὴ ὅμως αὐτῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπαρῆ νὰ 120—125 φραγ. τὰ 100 Κλ., τοῦτο δὲ ἀποδοτικὴν ἐμπορευματικὴν ἐκφραζομένην ἐξ ἐνδεχομένου ἐκπομῆς διὰ τὴν πληθὺν ἑλπίων Ἰουδαίων καὶ Ἰσπανίων.

Μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν ἑμπορευμάτων ἀρκετὰ συνήθως αἱ ἐργασίαι τῆς καλλιέργειας τῶν ἀποκτημάτων, ἢ ἄλλως ὅμως ἐπιρροαίς βροχῆς ἀνεργαί ἐκείτος συμπίπτουν τὴν πόλιν διότι πλὴν τῶν δημοτικῶν ὅτινα ἔχουσιν ἀπόλυτον ἀνάγκην καίτοι, ἔχομεν καὶ τὰ ἀλλοδαπὰ καὶ τὴν καλλιέργειαν αὐτῶν.

Ἡ ἐφετηνὴ σπάνις τῶν ὀμβρίων ἰδάτων θίγει καὶ ἀμειψίμως ἀνάγκαι τῶν κατοίκων διότι ἂν ἐπακολούθη ἡ φειδολότης αὐτῆ τοῦ κασιγένητος ὕδατος καὶ τὰ οἰκονομικὰ ἀπὸ φράγματα τὰ χρησιμοποιούμενα πρὸς πόσιν δὲν θὰ πληροῦσιν.

Ἡ ἀνομβρία καὶ οἱ ἐλαττωμένοι αὐτῆς ἐν ὄψει θέρους κίνδυνος δίδει νὰ ἐπιβλέψωμεν εἰς σοβαροτάτας ἀσφαλεῖς τοῖς ἀρμοδίους περὶ ὑδροδότησιν τῆς πόλεως ἐπὶ πλῆθος ὅς γένη καὶ μία σοβαρὰ ἐπιστημονικὴ ἀπόπειρα περὶ ἐξευρέσεως ἀρτεσιανῶν φρεατῶν καὶ ἐν τῇ ἐφετηνῇ πόσει.

Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς πόλεως μαεῖρῖσται εἰς ὀσμῆσιν καὶ πρὸ 15 ὀσμῆσιν πρὸς δὲ αἱ ἀνωτοῦται ἀπορροαί τῶν μὲν ἐπιφέρουν ἀντίκτισιν εἰς τοὺς δὲ, σπεύδοντας νὰ ζητήσωσι περὶ τῶν πιστωτῶν τῶν μέσων σωτηρίας καὶ ἀναστήλωσιν τοῦ ἠθικοῦ τῶν διὰ τῆς ἐργασιμότητος αἰτίων, ἐνθ' ἄλλοι παραδειγματιζόμενοι ἐκ τῆς κατωτάσεως τῶν πρώτων καὶ φοβούμενοι μὴ λήξωσι αἱ προθυμίαι τῶν ὑποχρεωσῶν τῶν φροντίζοντι ἀνεγνωσόμενοι ἀπ' εὐθείας μετὰ τῶν δεκτικῶν τῶν νὰ ἐκπληρώσωσι τὸν ἴσην τῶν δίδοντες πρὸς ἐξοφλήσιν ἑμπορευμάτων.

Ἐν τῇ δαυρὶ πύθη οἰκονομικῇ κρίσει τῇ ἰδίως μαστιχῶσιν τὴν Συνταχίαν τῶν Βυροδεφῶν δὲν ἠθικῶς νὰ ἔληθῃ πόσον ἢ ἐντιμος αὐτῆ Συνταχία πιντὶ σὺν ἀπὸ πρὸς κατὰ νὰ φανῇ συ-

ΕΠΕΙ ΤΟΥΣ ΕΥΧΟΜΑΙ ΜΟΥ ΚΥΔΩΝΙΑΤΗΣ

Ἐπὶ εἴκοσι καὶ δύο ἔτη ἑξασκῶν μεταξὺ Ὑμῶν τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα καὶ πολυτεύομενος ἀμέριστον ἐτύγγλον τὴν πολύτιμον ὑμῶν ἐπιστήρην καὶ διαρκῶς εὐμενὴ τὴν ψῆφον. Ἡ ἐσχάτως ὅμως κατὰ τὰς γενομένας Δημομαχίας ἐλογὰς παμψηφεί γενομένη ἀνάδειξις μου ὡς Δημάρχου καὶ πάλιν, μεγάλως μὲ ὑποχρεῶναι καὶ βαδύτατα μὲ συγκινεῖ καὶ ἀναγκάζει, πλὴν τῶν προφορικῶν εὐχαριστηρίων τῶν ἀποδοθέντων εἰς τοὺς πλείστους ὑμῶν κατὰ τὴν συγχαρητήριον ἐπιστολήν καὶ δι' ἐπιστολῶν, καὶ δημοσίᾳ νὰ Σὰς εὐχαριστήσω καὶ ὁμολογήσω χάριτας, παρακαλῶν τὸν Θεὸν ὅπως διατηρῆ ὑμῶς μὲν ἐν ὑγιείᾳ καὶ εὐτυχίᾳ, ἐμὲ δὲ ἀπὸ διαφωτισμῶν εἰς τὸ ἀγαθὸν διὰ τὰ καθίσταμαι ἀξίως ἐκτελεστῆς τῶν πολλῶν καθηκόντων μου, διὰ τὴν τοιαύτην παμψηφεί εὐμένειαν καὶ κρίσιν.

Μετ' ἀπεριορίστου ἀγάπης ὅλων ἀποσιωμένως.

ΓΑΜΒΕΛ Α. ΚΑΠΙΣΤΑΝΙ (δουκὸς) ΔΗΜΑΡΧΟΣ

Ἐν Κυδωνίᾳ τῇ 12 Φεβρουαρίου 1912

ΣΗΜΑ

Τὸ ἴδιον καὶ ἐκπεμπόμενον Σῆμα τῆς Μητροπολιτικῆς μου.

Ἐργασασθε, σίεσαν ἀρεθῆλον, ἀπαρηλλάτω, ἀδίκου, ἀκραφίους ἀγάπης, σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμῆσεως, τῆς ἀληθείας τ' ἀγάπης Σου ἀντάλλαγμα, μνησίον, ἐπὶ τοῦ φύγρου μνησίου Σου ἀθανάτου, τῶν προσφιλῶν ἐγγόνων Σου ἐμύφονος ἢ χεῖρ ἐγέραι τρέμουσα ὑπὸ ἀφάτου συγκινήσεως.

Μυτιλήνη ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΓΑΡΜΠΗΣ

νετὴς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τῆς καὶ πόρροθεν ἀποκλείνοσι πόσον οἰανδῆποτε ἐπύνομαν περὶ ὀκιοβορῆου προθύσεως.

Μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἀναγράφωμεν τὴν κατὰ τὸ ἦμισον κατὰ τὸν φόρον τῶν λιμενικῶν διόδων, ζήτημα ζωτικῶτατον ὅσον τοσοῦτον χρόνον ἀπεσχόλησται πόλιν καὶ ὅσον ἐπὶ πλῆθος ἐλαβε ὑμῶν τὴν πᾶσαν ἐμὴν τὴν προσφρονεῖσιν ἑμῶν ἡμῶν ἢ τῆς ὀλοσφροῦς κατὰ τῆς ἡμέρας.

Ὅσοιδήποτε πάντως ἐπιβλέπωμεν ἢ ἀναθυροῖσι τοῦ σχετικῶς τριολογίου διότι κατὰ τὸ πάλαιον, ὅλα μὲν ἑμπορευματα ἠνενοῦντο, ὅλα δὲ πάλιν ἔξωκύντο.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐξῆλθον καὶ αἱ ἔργα διεξελθεῖσι δημοτικῆς οἰκονομίας, ἀναδειχθέντος καὶ αὐτῆς δημοάρχου τῆς πόλεως τοῦ ἀξ. κ. Γ. Δ. Ἀποστολάκη. Κατὰ σίεσαν δ' ἐπιτυχίας ὡς ἐπιτα :

Γ. Δ. Ἀποστολάκης	Ψήφους	300
Εὐσ. Βέργος		217
Στ. Πατρούλης		172
Ἄρ. Σαντζιλιώτης		167
ΕΠΙΛΑΧΟΝΤΕΣ		
Εὐσ. Παπιασιάνου		106
Δημ. Γ. Χ' Μήτσου		83
Δημ. Πετρίδης		80
Ἀποστ. Τυλιώτης		37
Εὐάγγ. Ζήσης		7

Τὴν ἐπὶ τὸν παρελθόντος Σαββάτου ὁ παρ' ἐμὴν ἀξιολόγος Σύνδεσμος τῶν ἑμπορευματικῶν διεξήγαγε ὡς κατωτέρω ἐπιφάνει μετὰ τὸ καλῶς τὸν μνηστικὸν καὶ θετικὸν τὸ Προγράμματος τῆς οἰκονομίας τῆς πόλεως ὅπως ἐπιλοπιμῶσιν ἀπορροαί, παρὰ τοῦ ἰσθμοῦ ἂν ἐκπληρώσῃται πρὸς τὸ πάλαιον ἑμπορευματικὸν, ὅπως ἐκπληρωθῆσιν ἐξοφλήσιν τῶν εὐχρηστικῶν τῶν δι' ἐπιθυμιῶν ἐκπληρωσῶν καὶ χρηροκοτημάτων.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΔΟΥΛΙΑ

— Ἐπίρασον καὶ ἡ Ἀπόκρυφος κρύβει καὶ μεταφρετικῶς καὶ κυριολεκτικῶς καὶ ἐν γένει καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

— Μόνον ἡ Καθαρά Δουτέρα ἐκαθάρισε τὸν ὄρσοντα ἀπὸ τὰ νέφη καὶ τοὺς στομάχους μας ἀπὸ κάθε πικραλίνου.

— Ἐλαίπει ἕως ἡ ζωκρότης ἡ παρατρισεμένη εἰς ἄλλας Καθάραι Δουτέρας.

— Τώρα μὲ τὴν Μ. Σαρακιστί, νηριεῖα, καὶ προσευχῇ.

— Καίματάνοις μὲ πολλοὺς μετάνοις.

— Καὶ φιλοσοφικαὶ σκέψεις περὶ μελλούσης ζωῆς μετὰ τὰς ἱκανοποιήσεις τῆς ὕλης.

— Ἔβην καὶ αὐτὸ μιά κοινήσχεσις τῆς συνειδήσεώς μας.

— Φαίνεται πως κανεὶς ἔως τώρα δὲν ἔβην εἰς ἐνέργειαν τὴν συμβουλὴν τοῦ συμπόλιτου μας νὰ τρώει ἐπιθυμιώτερον εὖ καὶ ἔχοντες οἰκονομίαν.

— Τὸ ὑποθέτομαι, διότι δὲν μίς ἔβην κοινῶς σχετικῇ εὐδαιμονίᾳ ἀπὸ κανένου κειροματισθέντου.

— Θὰ ἀσκήσησαν ἴσως ἐπὶ αὐτῷ Ἀποκρυφιστῆ καὶ ἐπὶ δὲν ἔχο κατάλληλος περίστασις εὖ καὶ τέτοια περὶμάτα.

— ἴσως τώρα ποὺ ἔχοντες Σαρακιστήθισον τὴν συμβουλὴν εἰς ἐνέργειαν.

— Ἐκτός ἐάν σκεψθῶν ἐπὶ μὲ τὰ Σαρακιστινὰ δὲν ἔβην τὸν κόπον εὐδὲ τὰ ἔβην καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς τοιαύτης φύσεως τοκισμοῦ.

— Καὶ ἴσως ἡ πρόστασις παραμένει ἄλυτον ἄντημα.

— Πρὸς δόξαν τῆς ἀκρυφίας.

— Καὶ πρὸς ἀδοξίαν τοῦ φιλοφρόνου εὐρεσιτέχνου, ἢ διὰ νὰ ἔμαθα ἀκριβέστεροι— ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἀκρυφίας— τοῦ εὐρεσιτέχνου.

— Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας εἶναι τὸ ζήτημα τοῦ σκόλου.

— Θὰ ἔραση ἀρὰ γε ἡ δὲν θὰ ἔραση :

— Καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις βράζει ἐπὶ τὸ αἷμα ἡμῶν.

— Μικρῶν καὶ μεγάλων.

— Ἡμεῖς ἕως ἐδῶ πρόκειται νὰ ἔμαθα καθ' ἑλοκληρίαν ἡσυχῶ καὶ νὰ κερμάμεθα ἡσυχώτεροι.

— Διότι ἐάν ἰ σκόλος λάβῃ τὴν γενεῖαν ἀπύρασον καὶ ἐπισκεψθῇ καὶ τὰ νερά μας.

— Ἐὶ τότε εἶνε ποὺ θὰ τὰ εἶρη στενά !

— Στενότερα καὶ αὐτὸν τῶν στενῶν τῶν Θεομοπυλῶν.

— Μὴ νομίζετε ἐπὶ ἐπιπλοῦ παραβολικῶς ἢ περὶ ἀνέμων καὶ ὕδατων.

— Ὅχι ! ἐπιπλοῦ μόνον περὶ ὕδατων καὶ ζουμάτων !

ΚΟΥΝΟΥΣΗ

Υπεύθυνος ΧΑΡ. Γ. ΘΑΦΗΛΑΔΗΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΒΙΟΔΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ»

Ἀνταποκρινόμενοι πρὸς τὴν πολυλόθην ἐκδηλουμένην ποικιλοτρόπως ἐκτίμησιν τοῦ Κοινοῦ καὶ ἱκανοποιούντες ἐπιθυμίαν μεγάλης μερίδος ἀναγνωστῶν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Β' Ἐξαμήνου ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως διηγήματος ἐξόχου Γάλλου συγγραφέως, ἐν παραρτήματι τοῦ «Βιοδικοῦ Ἀστέρος», ἐκλεκτοῦ καὶ μίαν ἐπαγωγὸν ὅπερ θέλει ἀποτελέσει ἀληθῆς ἐντρούφημα διὰ τὰς Οἰκογενείας.

Τὸ ἐν λόγῳ παράρτημα θέλει διανευσθῆαι μεθ' ἐκάστου τεύχους τοῦ «Βιοδικοῦ Ἀστέρος» εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν **ΔΩΡΕΑΝ**, οὕτω δὲ ὀλίγον καὶ ὀλίγον θέλει περιέχεται ἐκάστοτε εἰς τὴν κυριότητα αὐτῶν τεκνιότατον βιβλιόριον ὅπως ἀνεξάρτητον τοῦ «Βιοδικοῦ Ἀστέρος» καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς περιπλέον προσθήκης ἐπὶ τοῦ τιμήματος τῆς ἐτησίας συνδρομῆς.

Ἐδελπιστοῦμεν ὅτι ἡ ὄλική ἡμῶν αὐτῇ θυσίᾳ δεόντως θέλει ἐκτιμηθῆ ὑπὸ τῶν φιλομουσῶν ἀναγνωστῶν μας. Ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τοῦ δαπανηροῦ ἡμῶν ἔργου τῆς ἐκδόσεως τοῦ «**ΒΙΟΔΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ**» ἐβασίσθημεν πρωτίστως ἐπὶ τῆς εὐρείας κυκλοφορίας τοῦ Περιοδικοῦ, ὅποτε θεῖα συνάρσει καὶ πρόδοι σὺν τῷ χρόνῳ πολλῶ ὀσιωδέστεραι θέλουσι ἐπιτελεσθῆ.

ΝΕΑ ΠΕΡΓΑΜΟΣ

Ἀπὸ τῆς καλαιράτου τῶν Περγαμηῶν πόλεως τῆς κλεινῆς καὶ περικυβερτοῦ ἐλάβομεν τὸν 1ον Λογ. τῆς νεωστὶ ἐκδοθείσης Ἐφημερίδος «**Νέα Πέργαμος**», μὲ ὕλην ποικίλην καὶ ἐκλεκτὴν, μὲ κατάταξιν ἀριστοτεχνικὴν καὶ μὲ φιλοκαλλιανέκτιστώσεως. Ὑπεύθυνος καὶ Ἰδιοκτῆτης τῆς ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς ἐργατισθείσης Ἐφημερίδος φέρεται ὁ γνωστὸς Περγαμηῶς λόγιος κ. Γ. Κ. Χονδρονίκης.

Συγγαίροντες ἀπὸ καρδίας ἐπενυόμεθα πλήρη εὐδοκίμησιν ἀνάλογον καὶ πρὸς τὴν πάλαι δόξαν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἐνεστῶσαν φιλομουσίαν τῶν φιλοτιμοτάτων Περγαμηῶν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ν. Ε. ΣΠΥΡΕΛΗ

Τὸ ἑκάστου τεύχους πρὸς τὴν ἀναγνωστικὴν ἐκτίμησιν ἐκδοθέντων ἐπισημοῦς ἀναγνωστῶν ἀποφασίσασα τὴν ἐπισημοῦς ἀναγνωστικὴν μετὰ τὴν ἀναγνωστικὴν καὶ ἀποφασίσασα ἀπὸ τῶν προηγουμένων τευχῶν.

Ἐπισημοῦς ἀναγνωστῶν ἀποφασίσασα τὴν ἀναγνωστικὴν μετὰ τὴν ἀναγνωστικὴν καὶ ἀποφασίσασα ἀπὸ τῶν προηγουμένων τευχῶν.

Ἐπισημοῦς ἀναγνωστῶν ἀποφασίσασα τὴν ἀναγνωστικὴν μετὰ τὴν ἀναγνωστικὴν καὶ ἀποφασίσασα ἀπὸ τῶν προηγουμένων τευχῶν.

Κονιάκ γνήσιον ἐξ ἀποσταγματικῆς καθῶς καὶ ποτὰ οἶνοπνευματώδη ἐκ τῶν μεγάλων ἐργαστασίων τῶν ἐν Σμύρῃ Κ. Ν. Κωνσταντινίδου καὶ Σας

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐνταῦθα καὶ πῶρις
Σενάκης καὶ «Ὀδελπιπιδῆς»

ΦΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ & ΜΑΡΚΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΒΛΕΞΑΝΔΡ. Α ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ἘΝ ΠΥΡΡΑΙΑΣ

Κατασκευάζονται πάντοτε εἶδους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημειῶν, καὶ χαρακτηρίων

Κατασκευαίονται πάντοτε εἶδους πάντοτε εἶδους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημειῶν, καὶ χαρακτηρίων

Κατασκευαίονται πάντοτε εἶδους πάντοτε εἶδους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημειῶν, καὶ χαρακτηρίων

Κατασκευαίονται πάντοτε εἶδους πάντοτε εἶδους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημειῶν, καὶ χαρακτηρίων

ΕΡΓΑΣΙΑ ἡγεμονικῆ ἐπὶ ἁέρων πιαστικῶν, Φωτογραφία ἀπὸ μακροσκοπίου μὲ μίαν πλάστιγγαν φασκὸν μεγέθους
 Ἐπισημοῦς ἀναγνωστῶν ἀποφασίσασα τὴν ἀναγνωστικὴν μετὰ τὴν ἀναγνωστικὴν καὶ ἀποφασίσασα ἀπὸ τῶν προηγουμένων τευχῶν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ"
 ΧΑΡΑΛΑΜ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ & ΔΗΜΗΤ. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΥ
 ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΟΡΑ (ΒΙΖΕΣΤΕΝΙ)
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

Ἐπιστολοκαρδιδων, Φακέλλων, Λογαριασμων, Συ-
 ντακταριων, Διπλοτύπων, Ἐπισκεπτηριων, Προσκλη-
 τηριων, καὶ Ἀγγελτηριων Γάμων Ἀραβίωνων Βαπτί-
 σεων Κηδεϊων καὶ Μνηροσύνων, Βιβλίων, Ἡμερολογι-
 ων, Περιδικων, Ἐφημεριδων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΑΝΑΤΟΛΗ
ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ
 ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Ἐπίστημον νεώτεστον ἐκτάκτου ἀρχιτεκτονικῆς.
 Ἰδιοκτησίαι Ν. Δ. ΓΟΝΑΤΑ εἰς τὸ κέντρον τῆς
 πόλεως.
 Ἐπίπλωσις ἐξόχως τελεία, σπανία, ἐτι καὶ διὰ τὰς
 μεγαλοπόλεις τῆς Τουρκίας.
 Περιποιήσις καὶ ὑπηρεσίαι «Non Plus Ultra»
 Ἐσώματα ἐπι παραγγελίαι Γάλλοι — Ζῦθοι καὶ ὅλα
 τὰ Εὐρωπαϊκὰ ποτά.

ΑΔΦΡΕΛΟΣ ΡΟΥΜΠΙΝΗΣ
 ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ
 ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΣΙΝΔΡΟΜΩΝ
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΟΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Κατὰ καθήκον γνωστοποιεῖ τὸ Σεβα-
 στὸν κοινὸν ἅπας ἐπισημειῖ τῆς περιστά-
 σεως τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του: ἵνα φρον-
 ῖση δι' ὅλα τὰ νοσήματα τοῦ στόματος:
 ὡς ἔξαγωγήν ὀδόντων ἀνοδύνως διὰ το-
 πικῆς ἀναισθησίας κατασκευὴν ὀδόντων
 τελητηῶν κατὰ τὰ τελευταία τελειότερα

συστήματα, ἦτοι διὰ Καουτσούκ, διὰ
 χρυσοῦ, ὀδόντια, βιδωτοὺς στεφάνους,
 (Couronnes) Γεφυροτά (Bridgenork)
 Pont) διὰ πορσελάνης κ. τ. λ. κ. τ. λ. ...
 τὴν σφράγισην ὀδόντων διὰ χρυσοῦ Κα-
 θαρισμὸς καὶ θεραπεία τελεία ὄλων τῶν
 ἀσθενειῶν τοῦ στόματος. Οἱ θέλοντες νὰ
 τιμήσωσι αὐτὸν διὰ τῆς ἐπισκέψεώς των,
 θὰ ᾧσι ἱκανοποιημένοι καὶ θὰ ἔχωσι μί-
 αν καλὴν ἀνάμνησιν.

ΩΡΑΙ ΕΠΙΣΚΕΦΕΩΣ { ἀπὸ τῆς 9 — 12 Π.Μ.
 ἀπὸ τῆς 2 — 6 Μ.Μ.
 Διὰ τοὺς πτωχοὺς δωρεάν
 ἐκχάστην Πέμπτην.